

**NVPTIIS || NATHANIS || CHYTRAEI MENCINGII,|| ET GERTRVDIS PRENGE=||RIAE
VIRGINIS RO=||STOCHIENSIS.||**

Rostock: Möllemann, Stephan, 1568

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn104186275X>

Druck Freier Zugang

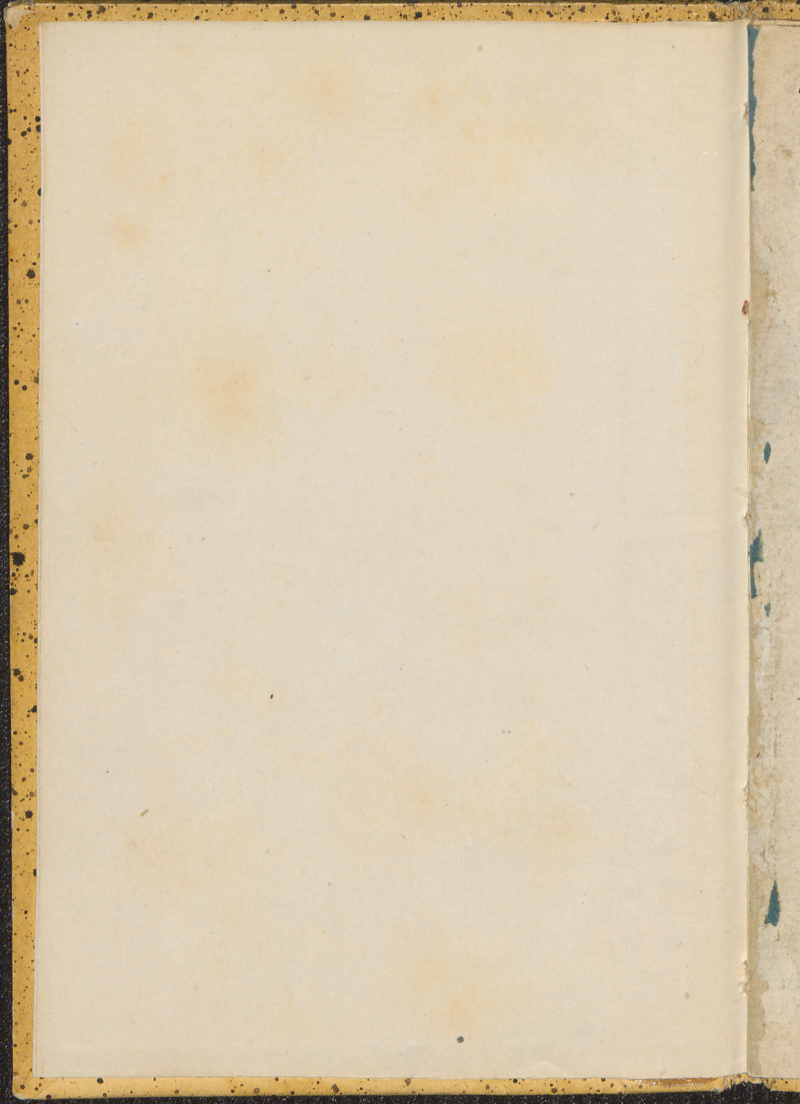
In nuptias
Nathanis Chytraei
et
Gertrudae Prengeriae.

Rostoch, 1568,

SON Cq - 1538

NVPTIIS
NATHANIS
CHYTRÆI MENCINGII,
ET GERTRVDIS PRENGE
RIÆ VIRGINIS RO
STOCHIENSIS.

ROSTOCHII

STEPHANVS MYLIANDER
EXCVDEBAT.

---

1 5 6 8.

Chytræus
180651

VERBA CANTILENÆ EV.
CHARII HOFMANNI
MVSICI.

*Argentum à patribus fuluumq; relinquatur aurum,
Sed datur à solo commoda sponsa Deo.
Sic Chytræ tibi Gertrudis amabilis uxor
Iungitur, & stabilem spondet amata fidem.
Viuite felices, una duo corpora mente,
Vestra liget sacro flamine corda Deus.*

ALTERIVS, HENRICI
ROLICHII.

*En Chytræ tibi tua lux & sola uoluptas
Aurea Gertrudis consocianda uenit.
Que tecum multos feliciter exigit annos,
Intima pars animæ præsidiumq; tuæ.
Nulla dies unquam uestros perturbet amores,
Exuperet seros uiuidus ille rogos.*

2000. 589

EPITHALA MION.

EXpectata diu tandem tibi Sponse, tuæq;
Lux oritur, quæ uos æterno fœdere iunctos
Ducat in optati genialia fœdera lecti.
Sit felix & fœusta tibi Chytræe, tuæq;

Andrææ sacra dies, signanda lapillo
Candidulo, uestros quia primò cepit amores.
At uos ô Charites, atq; optama numina Musæ,
Laurea fecta comis imponite, iungite dextras,
Et Phœbo præeunte sacras iterate choreas,
Et pariter letis noua carmina dicite linguis.
Hic ille est iuuenis, non uestro indignus amore,
Hic ille à teneris uobis bene cognitus annis,
Nec uestris indigna choris quandoq; locutus.

Hæc ego: mox ille. nobis an cognitus ille
Non foret, illiusq; domus? quin nouimus ipsum
Et patriam, fratresq; duos, carumq; parentem,
Hisq; fuit longo nobis nil carius æuo.

Est regio non ampla quidem, contermina Rheno
Et Nicro, ueteri Graiorum nomine gaudens,
Vitreus exiguo Græcus quam diuidit amne.
Illa Chytræorum patria est, Mencingia colles
Hic ubi uitiferos, & pingues aspicit agros.

Non procul à patria diuicq; Melanthonis urbe.
Illorum pater, hic sacro, Mattheus, ouili
Præfuit, instillans populo pietatis amorem,
Augusta grauitate senex, annisq; uerendus.
Fortunate parens, tu tres post funera natos
Liquisti, nobis caros, nostræq; cohorti,
Quod raro aut nunquam nostro cui contigit euo.
Nam tuus hinc Dauid gelidam semotus ad Arcton,
Quicquid Socraticis latuit quandoq; libellis,
Quidquid in historijs sacris pariterq; prophanis
Insigne est, didicit, perfectum & callet ad unguem.
Quin alijs has pandit opes. nunc Maximus illum
Cæsar, & Austriaci proceres, ad nobile ueræ
Relligionis opus, formandaq; sacra uocerunt:
Dux illi, fidusq; comes Deus optimus adsit,
Ex animi ut uotis commissa negocia tractet,
Saluus & ad solitas redeat feliciter oras.
Filius hic primus. minimum cui iungere natu
Iam libet, is patrio Matthei nomine notus,
In patria manet, & docilem cum laude iuentam,
Hic ubi sunt claræ Charitani Principis arces
Erudit, ingenio præstans, fandiq; lepore.

Sed redeo ad sponsam, patri qui filius alter
Inter utrumq; fuit medius cui, nomina Nathan
Psalmographi uates regis dedit, optimus idem
Præceptor, custosq; olim Salomonis amicus.

Sponse

Sponse decus Phœbi, blando te lumine natum
Melpomene uidit, placidus tibi risit Apollo,
Duximus ad cunas Charites, Musæq; choreas.
Hinc sine labe puer florentes paruulus annos
Duxisti in patria: celebrem mox missus ad urbem
Sturmius eloquij celebrem quam reddidit arte,
Cepisti Latine, Græcæq; exordia lingue
Discere, tam magni non pars postrema Lycci.
Illinc Varnouij claram traductus ad urbem,
Castalios propius cepisti accedere fontes,
Et puer ingenuus didicisti sedulus artes.
Quam sepe ad uirides cum carmen amabile ripas
Cantares, hac Varnouius te uoce secutus,
Cresce puer dixit, per te mea gloria quondam
Crescet, & Aonios flumen spirabit odores.
Quin idem tibi Varnouius de germine myrti
Imposuit fertum, primi gestamen honoris.
Inde sacros Sophiæ titulos, & iura docendi
Attribuit, cathedrasq; scholæ te scandere iussit.
Illic tu ueterum præclara poemata uatum
Enarrare alijs magna cum laude solebas.
Nec contentus eo, peregrinas uisere gentes
Cura tibi generosa fuit, te Dania, culti
Te Bataui, Belgæq; simul, fortesq; Britanni,
Te Soma, te Scaldis, te sacra Lutetia Musis,
Et pater Oceanus uidit: te Sequana, quando

A 3

Ad

Ad Tamesin uectum spumosa per æquora misit.
Insuper aëreis manitantes nubibus Alpes,
Concretisq; niues superasti in montibus illis,
Italie, & ueteris cupiens uestigia Romæ
Visere, Parthenopenq; sacri monumenta Maronis.
Ergo tibi regna maris, pulcherrima rerum
Vrbs Venetum uisa est, sunt uise Antenoris arces,
Pausilypiq; iugum, Sarnusq; & celsa Vesui
Culmina, Baianusq; sinus, coniunctus auerno,
Multaq; Campanis circum miracula terris,
Commemorata tuo quæ sunt quandoq; libello.
Quin etiam uarios populorum discere mores
Et linguas tibi cura fuit. Quare omine dextro
Nunc reducem Rosei te pulpita culta Lycei
Observant, ubi tu nostros studiosus alumnos
Informas, monstrasq; uiam, dux præuius ipse,
Quæ bene Castalias illos perducatur ad undas.
Sit certare mero, sit pocula uertere, uersus
Eructare rudes, alijs, suprema uoluptas:
Dum tibi sobrietas placeat, quæ maxima laus est,
Qua sine Pegaseas nemo sibi somniet undas.
Deformare bonos, alijs, & ledere uersu
Sit labor: ingenui dum tu cum laude pudoris
Grata Deo, sanctisq; canas encomia rebus.
Perpetuo fœdos alij sectentur amores:
Tu tibi legitimi sociatam fœdere lecti

Dilige

Dilige Gertrudin : nostri contentus amore
Hactenus, & castis in Musas ignibus ardens.
Quos tibi non undæ, non ulla extinxerit ætas.

Nec quod Gertrudin post hac constanter amabis,
Propterea nos desertas speratasq; relinques,
Ex te quin plures nobis speramus alumnos,
Qui uiuant, nostrumq; ferant super æthera nomen.

At tu sponsa decens, tali iungenda marito,
Optima Gertrudis, læto tua gaudia uultu
Aspice, dilectumq; tibi uenerare Chytræum.
Ille quidem nos ardenti complexus amore
Iam dudum reuerenter amat, quin semper amabit
Postmodo, sed uestros non hoc turbabit amores.
Quin tuus & noster simul est. quid lumina torques,
Insidiasq; strui tacito tibi pectore credis?
Non struimus : sed sollicitos partimur amores.
Non amor est similis nostro tuus : illius ergo
Mens, animus, corpus tua sint : solummodo mentis
Concedas aciem nobis, acrisq; uigorem
Ingenij, multos studijs quo seruiat annos.
Fallor an hoc Musis concedes læta, tuoq;
Chytræo, qui te solam suspirat & ardet.
Sic tamen ut nostri non extinguantur amores.
Quin concessisti dudum. Salue optima, salue
Gertrudis, patre præstanti prognata, pioq;
Prengero, cui tranquillam sub mole quitem

Optamus, quia nos olim dilexit, & inter
Te reliquas etiam genuit quandoq; puellas,
Quæ nostri fieres carissima sponsa Chytræi.
Qui uelut Aonij lux est & gloria fontis:
Sic tu præ reliquis luces formosa puellis,
Ingenio Phœbe, Venus ore, manuq; Minerua,
Intuituq; Charis, sincero Vesta pudore.
Te circum placido generosa modestia vultu,
Et morum probitas incedit & aurea uirtus:
Et quæ uirtutes in se complectitur omnes
Vera animi pietas. Gertrudis eburnea salue,
Clara bonis animi, & forma, vultuq; uenusto.
Tu longe ante alias felicitior una puellas,
Vsq; adeo ueteres laudant quas carmine uates.
Cynthia blanda tace, vultumq; absconde Neera,
Non ita perpetuus uestris uos uatibus ardor
Iunxerat, in tenues qui sepe euanuit auras,
Suspicione aliqua uel semine litis oborto.
En alio tibi iungetur Chytræus amore,
Sincero magis & seros qui duret in annos.
Scilicet ipse facès & uestros uentilat ignes
Spiritus, ætheri procedens corde parentis,
Ecquod amabilius uinclum est aut firmius illo?
Hoc uos unanimes, & dulci fœdere iuncti
Serpite in amplexus, certantia figite labris
Bassia, sit uobis eadem mens, una uoluntas:

Sit sine

Sit sine lite torus, uultus tibi coniugis instar
Sit speculi: si letus eris, letetur & ipsa:
Si mœstus: sit mœsta simul Chytrae, tibiq;
Confors in multos uiuat feliciter annos,
Sæpe futura parens generose sedula prolis.

Hæc Charites Musæq; simul tibi sponse tuæq;
Vnanimi cecinere sono: tibi mittimus illa,
Tu cape pacato quæ mittimus omnia uultu.

Cl. V. Nathani Chytrao, Academiæ Rostochiensis professori, præceptori carissimo F.

Georgius Smiterlouius
Sundenfis.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΗΛΙΟΣ

Ναθάνη Χυβραίω:

Χαίρε μοι ὦ ναθάη. χείρην δέ τε ἢ τί κελυω;
Οἶδα καλ' εὖ χείρην γε νεηνιέωυ μεγ' ἀγῖσου,
Νυμφίου, ὁδεμῖν νέμοσις, μὸσαν τε γαμοῦντα,
Μῶσαν τ' ἀδεκάτω: δεκάτ' ὅτι ἐπ' ἑννέα μῶσαις.
Ἐννέα γάρ ἤπαιλα ἦσαν ἀπ' ἀρχῆς: ὁδῆτις ἄλλη:
Ταῖς δεκάτῃ μετέπειτα νέητις ἑνηρηθῆδη,
Εὐ εἰδ' ἦα λύρας φεγγοντόρπουδς πότνια Σεπφῶ.
Τίς ἢ φθοροῖναι, ἐτόρην τετυχηκότι μῶσαις
Σοὶ δεκάτῃ. ἢ γὰρ σὺ ἔχης τὸ πρῆμ ἑννέα πᾶσαις,

Α 5

Η σέγ'

Ἡ σέγ' ἔχουσι κροσίγνηται, δίδος ἐλεγυαῖαι.
Μῆσαι ἰοσέφανοι, μεγαλώνυμοι, ἠπίοδωροι.
Αὔται μὲν γὰρ σ' εἰς ἰοράν ἐλιωνίδεα πῆγλυ,
Διψδόντ' ἀμβροσίε προπίδσ' ἄλιε ὕδατος, ἦγομ:
Σ' ἦγομ ἀποδαίως ἀπαλῶ ἀρ' παιδὸς δε ἦβλυ,
Εξ ἦβης εἰς ἀνδρα, χ' ὄσθ' νῦν ἀμὶ τέβηλας,
Ἐδλὸς ἀνῆρ, ἐδλοῖς γ' ἀοιδοῖς ἐδλὸς ἀοιδὸς
Αἰδ' ἐλ νῦν σε φιλοῦσι, καὶ ἔπῳε σέο λάθουτο.
Μηδὲ σὺ τῆδε λάθῃ μετέπειτ', ἀλλησὸρ δρασῆς:
Ἡρ δέπ' Ὁ Φιλίεας, κῆνοι σε Φιλῆσαι ἀνωγαμ,
Μῆσαι τὸρ πνοτάτῃ, πολὺ τι θυμικῆα μῆσαι.
Ρῶς δέ νη ἀέσω; Φίλε νυμφίε: πῶς δέ σ' ἀέσω,
Δωτίνης σὺ μὲν εἶ: δρασῶ δ' αὖ ἔξην ἐλένη:
Οὔνεκα Δωτίνη ὁ θεὸς μεγάλη σε γοαίρει.
Δὲς σ' δρασῶ δρασῶ, ἡ μῆσαι ὀμῶνυμοι αὐτῆ
Ἡρ μὲν τι μῆσαι δεκάτῃ σοι ἔμην ἔφηδα.
Δωτίνης δρασῶς δρασῶ, δρασῶ Δωτίνης:
Δωτίνη δίδου δ' δρασῶ, δρασῶι Δωτίνης.
Ὁς δέθ' ὑμᾶς συλῶξην ἄμ' ἴλαθ' ἐκτελέσει.
Τῆλλα, ῥυμφηγίλυ, μακρόν τ' ἀδνα, ἡ οἰλωρ
Θεσπεσίλυ σάτερην, ὀμοφροσιῶλυ δρασῆνίλυ,
Τῶδε δότω, καὶ ἀντενίλυ: ἦς ἔνεκ' δρασῶι
Ραγκάδαρῶ σφᾶς ἀγνοὶ ὀμόζυγος ἡμῆσαντο.

NATHAN

NATHAN CHYTRÆVS
IOANNI CASELIO
V. CL. S.

SVNT iucunda mihi tua carmina, docte Caseli,
Carmina de thalami sœdere scripta mei.
Que dum forte lego tacitus, mirabile quiddam
Accidit, id mecum si tibi scire libet.
Scilicet ante meos Erato pulcherrima uultus
Astittit, à dextra conspicienda manu.
Astittit & placido Gertrudis amabilis ore.
Illa decus thalami sponsa futura mei.
Ut uidi obstupui, uix & discernere formas
Tunc potui: facies par in utraq; fuit.
Vtraq; formosa est, & amabilis utraq; uultu,
Vtraq; in amplexus iuit amata meos.
Vtraq; dulce canit, micat utraq; fronte serena,
Purpureusq; genas uestit utriq; pudor.
Altera blanditur, blanditur & altera nobis,
Hæc mihi tu meus es, tu meus illa refert.
Hæc tua sum dicit, tua sum mox subijcit illa,
Hæc sit an illa prior non ego scire queo.
Quid facerem s neutram fas est contemnere, dixi,
Vtraq; iudicio digna fauore meo est.
Blandior hæc illa est, hæc est quoq; blandior illa,
Quin satis hæc nobis & satis illa placet.

Quod

Quod si igitur possem tantas componere lites,
Exemploq; nouo solus amare duas,
Quid factio melius? tentabimus ergo puellas,
Inter se placidè conciliare duas.
Nec mora. blandiloquo, sic illas alloquor ore,
Auribus hæ faciles omnia uerba notant.
O mihi dilectæ, semper mea cura, puellæ,
Cordaq; plus oculis semper amata meis.
Blanda Erato, nostriq; decus Gertrudis amoris,
An ego uos unquam deseruisse queam?
Non uoco, sint procul à nobis tam ferrea corda,
Ingenuas colimus qui sine fraude deas.
Quæ prior es, teneris Erato me semper ab annis
Fouisti, in curas officiosa meas.
Tu mihi Pierij monstrasti culmina montis,
Culmina difficili uix adeunda pede.
Totiusq; meæ, si sint modo, commoda uitæ,
Accepta officijs sunt referenda tuis.
Ergo tibi grates studioso pectore dico,
Meq; tuis totum dono dicoq; sacris.
Nec tamen idcirco Gertrudim desero sponsam,
Quæ pars est thalami grata futura mei.
Hanc ego præ cunctis unam solamq; puellis
Plus etiam credi quam mihi possit, amo.
Non tamen inde tuo quidquam decedet amori,
Tu sponsa ingenio grata futura meo es.

Gertrus

Gertrudi quoq; grata meae : non inuidet illa
Hoc tibi, quin etiam te reuerenter amet.
Hanc tu si redames, nihil est quod postmodo rixas,
Aut metuam domui iurgia crebra meae.
Sunt uobis similes formoso in corpore mores,
Est eadem facies, est quoq; nomen idem,
Cur quoq; non eadem sit mens, eademq; uoluntas.
Quas faciunt mores, nomen & ora pares.
Nondum finieram, leto blandissima uultu,
Altera in alterius brachia quando ruit.
Et cito coniunctis, leui cum murmure, dextris.
Perpetuae spondent foedus amicitiae.
Has ego, speratis utriusq; amplexibus herens,
Laudo, meam rursus polliceorq; fidem.
Facta mihi, geminisq; placent utrinq; puellis,
Sic ego consortes semper habebō duas.
Dic mihi, praecipuos inter memorande Caselli,
Ut mea facta probes, iudiciūq; Vale.

Ἀπόκλεισις κασιλιῶς πρὸς νυμφίον.

Πάντα μάλ' εὔ σοι ἔχῃ, ἢ καλῶς, νυμφίε ναθάρ,
Εὖ γε προήρησαι σᾶς φρεσίν: εὖ γε ἔγραψες.
Εὖ γε δέιλῳ: εὖ γε θῶας. εὖ γ' ἄρα πρᾶξαις
Μηκέτι δ' ἰσάξῃς, πάντα μάλ' εὔ σοι ἔχῃ.

NATHA

NATHANI CHYTRÆO

Præceptorî suo, Sponso:

Nicolaus Mollerus.

Eὐδὸς ὄσι γάμος: γάμος ἐκ δὸς ὄσι: κὴ ὁ ζῶς
 Οὐκ ὄφρα τὰ δ' ἴκρια γάμος δέταξε βροτοῖσι.
 Εὐσεβείῃ τὴ βροτῆν τοῖς γ' γάμω αἰγ' ἀφ' ἴγαι.
 Καὶ τε χρωρ γ' ὁμοζυγίῃ ἐνὶ τόνδε λιτῶσι
 Ἀνδρὸς τ' ἴδε μωαικὸς ἀμωμῆτοισὶ καλεῖσθι,
 Τιμᾶσθι τε, λόγοις τε, ἔργοις εὐσεβείῃσι, (φῆς
 Εὐδοκίμων δ' ἄρ' ἔφης μετὰ σῆς φίλε νυμφίε νύμφη
 Τὴν γαμέψ νῦν πῶθενικῶν καθαρεύσθι ἔτι ἀγνίῳ,
 Ἡ ἀποδοῖν ποιῆ καθεκῆσθω πρᾶγματᾶ πάντᾶ:
 Σοὶ τ' οἴλοι τῶρ πινδὸς πολυδαΐδαλου ἰσοῦ ὑφαίνῃ
 Εἶδος ἔχου θεᾶς, κὴ ἐνὶ φρεσὶ ἐπήρατον ἦσθι.
 Σοὶ τε θεὸς νύμφῃ τε τῆ δ' ὄνομα ὀπάσσαι,
 Δοίῃ θ' ὅσα τῆσιν ἐνὶ φρεσὶν ἰδολὰ μωοινᾶς
 Ὀλβη ἄλις, ἔτι ὅσων χρωρ ἴφει γ' ἰθάδε ζῶσι,
 Ζωὴ μακρόβιου, καὶ θυτικῶν ὄφρα τῶν,
 Ἀνθεύσας τ' ἀρετῆ κὴ ποιῶσιν πᾶσιδαι ἰδοιδα.

PRO FELICI CONIVGIO

SPONSVS.

Sancte parens rerum, sædæq; libidinis ultor
 Maxime, qui castus non nisi casta probas.

Qui

Qui sanctas thalami leges et fœdera, primus
Sanxisti in prima conditione Deus.
Qui te sincera pietate colentibus, ipse
Pronubus, uxores conciliare soles.
Illarumq; suis sic iungere corda maritis,
Vna duos ut mens copulet, una fides.
En ego te iuuenis florentibus integer annis
Inuoco, tu nostras suscipe quæso preces.
Sunt tibi nota meæ uestigia lubrica uitæ,
Est notum infirmæ debile carnis opus.
Da mihi consortem uitæ pater optime talem,
Cum qua maiori te pietate colam.
Cum qua concessæ degam sic tempora uitæ,
Vt placeant oculis omnia nostra tuis.
Sed bona cœlesti contingit munere coniux,
Et datur æterno non nisi dante Deo.
O fortunatum tali qui munere diues,
Transigit innocuos letus ouansq; dies.
Infortunatum cui contigit improba coniux,
Non dolor inferni durior esse potest.
Ergo parens imos penetrans in pectore sensus,
O Deus, in toto quem latet orbe nihil.
Tu mihi prouideas, talem mihi delige sponsam,
Quæ primo uera te pietate colat.
Non ego zelotypus si te plus diligit illa,
Non amor hoc nobis gratior ullus erit.

Si te

Si te semper amet, non oderit illa maritum,
Hic amor est uitæ fons & origo piæ.
Virtutes ex hoc reliquæ longo agmine surgunt,
Est quibus unanimi cara puella uiro.
Hinc pudor, & sincera fides, hinc uincula pacis,
Hinc ueniunt licito gaudia mille toro.
Sed non fortuito cuiuis ea contigit uxor,
Et ualet hic hominis prouida cura parum.
Castarum labor iste precum, summiq; Tonantis
Hic primum bonitas occupat alma locum.
Sæpe aliquis proprijs multos quæstruit in annos
Viribus uxorem quam putet esse probam.
Illa sed æterni cruciatus causa marito
Extitit, & domibus sæpe ruina fuit.
At quanto melius nato ducturus herili
Isaaco sponsam talia seruus agit,
Auspicium à domino felix dum poscit, & illi
Impetrat amplexus pulcra Rebecca tuos.
Cuius ad exemplum supplex tua numina posco,
Porrige tu faciles in mea uota manus.
Soluti amicorum dubias tu dirige mentes,
Tu monstra rectum quo gradiantur iter.
Tu regem dilectam, quæcumq; sit illa, puellam,
Nostraq; sidereo flamme corda liga.
Vnanimi sic uoce tibi cum coniuge grates,
Totius hic uitæ tempore letus agam.

F I N I S.

BR
Mull. 16/I. 88

NA

Εὐδοκίῳ
Θηκοφύδης
Εὐσεβίῳ
καὶ τε χρο
Ανδρὸς τ' ἡ
Τιμάδῃ τε,
Εὐδοκίῳ
Τῷ γαμῆδῃ
Ἡ ἀποδοῖ
Σοὶ τ' οἴλοι
Εἶδος ἔχου
Σοὶ τε θεὸς ν
Δοίη θ' ὅσα
Οὐρα ἄλις,
Ζωὴ μακρό
Ανθῶντας τ'

PRO

S Ande par
Maxim

HYTRÆO

, Sponso:
Collerus.

ος ἐκ διὸς ὄν: ἡ ὁ ζῶν
εὐσεβίῳ βροτοῖσι.
γ' γάμω ἀγρ' ἀρήγαι.
ἐνὶ τόνδε λιτῶσι
εὐμῆτοισι καλεῖσθαι,
ῥοις εὐσεβίῳσι, (φης
σῆς φίλε νυμφίε νύμ
καθαράν τε ἀάγνῳ,
ἀράγματ' πάντα:
δαίδαλου ἰσὸν ὑφαίνῃ
εὐσεβίῳ ἡβῶ.
ῥοιαν ὀπίσσω,
σῆν ἰδὲ μινουῶς
εὐσεβίῳ ῥοισί,
ῥοιῳ δ' ἀσθενῶ,
ῥοιῳ παῖδας ἰδοῖσθαι

ONIVGIO

7 S.
libidinis ultor
nisi casta probas.

Qui